

вона складається з результатів дії безлічі факторів і вимагає формування системи регулювання, яка забезпечує ряд властивостей, таких як ефективність, керованість, відповідність інтересам державного розвитку, забезпечення економічної, соціальної безпеки та ін. Інвестиційна діяльність проявляється у формі капіталу, що може виражатися особистими і нематеріальними цінностями [1].

Шляхи збільшення капіталу різноманітні. Існує три форми інвестицій в капітал: у матеріальній формі, у фінансовому вигляді, у нематеріальній формі. Збільшення капіталу підприємства в матеріальній формі відбувається у вигляді вкладень в основний капітал підприємства і його оборотні кошти. Інвестиції підприємства в грошовій формі ідуть на придбання цінних паперів на фондовому ринку для отримання додаткового доходу підприємству. Інвестиції в нематеріальну сферу – це процедура отримання торгової марки, придбання патентів, ноу-хау.

У нас час перспективи розвитку інвестиційної діяльності повинні виходити з додержання таких основних принципів: об'єктивна необхідність визнання довго- і середньотермінових циклів інвестиційної активності; управління процесом інвестування; логічність та цілісність інвестиційного циклу; пріоритетність спрямування коштів для реалізації інвестиційного процесу [2].

Висновки. Підсумовуючи вищесказане, інвестиційну діяльність варто розглядати не тільки з позиції безпосереднього інвестування ресурсів, але з позиції організації процесу інвестування; цим процесом необхідно управляти; без інвестиційної діяльності неможливий розвиток економіки підприємства. Для реалізації свого потенціалу в інвестиційній сфері потрібно проводити заходи щодо активізації інвестиційної діяльності на підприємствах на всіх рівнях господарювання.

ЛІТЕРАТУРА

1. Крайник О.П. Фінансовий менеджмент : [навч. посіб.] / О. П. Крайник, З.В. Клепикова. – К. : Дакор, 2000. – 260 с.
2. Пересада А.А. Управління інвестиційним процесом / А.А. Пересада // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ecolib.com.ua/book.php?book=6>

Макарова Анастасія,

студентка 7 курсу

Гуманітарно-економічного факультета

Наук. керівник: **П.В. Захарченко**, Д.е.н., професор (БДПУ)

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ОБЛАСНОГО БЮДЖЕТУ В УМОВАХ ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОГО БЮДЖЕТУ УКРАЇНИ

Актуальність. В сучасних умовах розширення функцій і повноважень органів місцевого самоврядування, побудова фінансового фундаменту функціонування локальних бюджетів є важливим завданням. Місцеві бюджети за допомогою фінансових ресурсів активно впливають на

економічні та соціальні процеси в окремих адміністративно-територіальних одиницях, створюють можливості для розв'язання загальнодержавних проблем на регіональному рівні та підвищення якості життя громадян.

Ступінь досліджуваності проблеми. Зазначені проблеми знайшли відображення у працях вітчизняних науковців, зокрема Й.Бескида, О.Василика, В.Дем'янишина, О.Кириленко, В.Кравченка, І.Луніної, В.Опаріна, К.Павлюк, Ю.Пасічника, В.Федосова, С.Юрія, А.Буряченка та інших. Належне місце у розробці цих проблем займають роботи західних вчених А.Вагнера, Р.Гнейста, Л.Штейна.

Мета роботи. Метою написання є визначення напрямів удосконалення формування доходів місцевих бюджетів в умовах бюджетної децентралізації

Сутність дослідження. Фінансове забезпечення місцевого самоврядування відповідно до європейських стандартів має досягти такого обсягу, який відповідав би повноваженням, наданим відповідним територіальним органам [1].

Для діючої системи формування доходів місцевих бюджетів в Україні притаманні наступні риси:

- високий рівень бюджетних коштів;
- недостатній рівень власних доходів місцевих бюджетів;
- велика частка трансфертних платежів у доходній частині місцевих бюджетів тощо.

На сучасному етапі акумуляція коштів у доходах місцевих бюджетів здійснюється на умовах покриття видатків. Ось чому дуже важливо, щоб бюджетна децентралізація передбачала не лише нові джерела надходжень до місцевих бюджетів, але й нові інструменти впливу місцевих громад на економічне зростання адміністративно-регіональної одиниці та на нарощення бази доходів. Це буде сприяти підвищенню ефективності прийняття управлінських рішень місцевих органів влади, зацікавленості у збільшенні власних фінансових надходжень.

Бюджетна децентралізація передбачатиме наступні шляхи збільшення надходжень до місцевих бюджетів:

- Розширення бази оподаткування податку на нерухомість шляхом включення до оподаткування комерційного (нежитлового) майна;
- Збільшення відсотка зарахування екологічного податку на 40%, при цьому половина з них будуть направлятися в обласні бюджети, а 25% – до районних бюджетів і бюджетів міст обласного значення;
- Передача до місцевих бюджетів акцизного податку від реалізації через роздрібні мережі алкоголю та тютюнової продукції.

Окрім цього, об'єднані громади отримають увесь спектр повноважень та фінансових ресурсів, що їх на разі уже мають міста обласного значення, зокрема, зарахування 60% податку на доходи фізичних осіб на власні повноваження, прямі міжбюджетні відносини з державним бюджетом (зараз прямі відносини мають лише області, райони, міста обласного значення), державні субвенції.

Основні висновки. Таким чином, для забезпечення успіху функціонування місцевих бюджетів в умовах бюджетної децентралізації необхідно:

провести реформу міжбюджетних відносин на законодавчому рівні, яка дозволить чітко визначити повноваження органів державної влади та органів місцевого самоврядування;

– – на підставі розподілу повноважень щодо надання суспільних благ і послуг здійснити розподіл об'єктів комунальної власності і вдосконалити порядок їх управління.

Отже, розподіл повноважень органів державної влади та органів місцевого самоврядування, розподіл джерел фінансових ресурсів між бюджетами буде сприяти посиленню відповідальності місцевих органів влади за формування та використання місцевих коштів з метою піднесення рівня добробуту населення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Субботович Ю.Л. Бюджетна децентралізація та зміцнення фінансів органів місцевого самоврядування / Ю.Л. Суб-ботович // Вісник Київського національного університету ім. Т. Шевченка. – 2013. – № 13. – С. 44–46.

Вікторія Маслюк,

студентка 6 курсу, гуманітарно-економічного факультету,
Наук. керівник: **С.А. Жваненко**, ст. викладач (БДПУ)

ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ ДЛЯ ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ ФІРМОЮ

Актуальність теми дослідження. Українські керівники на своєму досвіді переконалися, що «класична» мотивація і стимулювання праці в нашій країні не дають результату. Не виправдовують себе тарифні, преміальні, безтарифні, відрядні, змішані та інші системи оплати праці. Не працюють як треба ключові показники ефективності, системи грейдів і інші західні управлінські новації. Не допомагають керівникам і розроблені системи стимулювання. Продуктивність праці в Україні не росте, а залишається на тому ж рівні.

Ступінь досліджуваності проблеми. Проблеми теорії, методології і практики управління персоналом знайшли відображення в працях вітчизняних і зарубіжних авторів, серед яких: Л.В. Балабанова, Н.В. Бунтова, Н.Л. Гавкалова, М.Армстронг, Р.А. Браймер та ін.

Мета і методи дослідження. Метою роботи є обґрунтування методичного підходу до управління персоналом на українських підприємствах.

Сутність дослідження. Штучний інтелект – наука, що з'явилася в другій половині 20-го століття на базі обчислювальної техніки, математичної логіки, програмування, психології, лінгвістики, нейрофізіології та інших галузей знань. Штучний інтелект – це зразок міждисциплінарних досліджень, де з'єднуються професійні інтереси фахівців різного профілю.

Технологія штучного інтелекту ефективна при зміні номенклатури продукції, а також для будь-яких організацій з великим об'ємом типових